

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ผลของการฝึกตน

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม เรียกว่า ๑๑ ตันกับ ๖๓๗ กิโลกรัม นี่หมายถึงทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภท น้ำไหลซึมเพิ่มขึ้นไปอีก ถึงวันที่ ๒๕ มีนาคม เป็น ๔๘ กิโล ๑๐ บาท ๖ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบ เป็น ๑๑,๖๘๕ กิโล ๔๒ บาท ๙๕ สตางค์ พาพี่น้องหาสมบัติเข้าคลังหลวง ได้เยอะนะ

เราจะทำห้องล่างเป็นที่พัก ไม่ขึ้นข้างบนเหน็ดเหนื่อย เราก็ไม่เคยคิด กุฏิหลังนี้ สร้างมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๕ อยู่มาจนถึงวันนี้แหละนานเท่าไรไม่เคยคิดว่าจะขึ้นลงลำบาก ทีนี้ มาเป็นแล้วขึ้นลงลำบาก สุดท้ายเลยจะเอาที่ข้างล่างพื้นล่างเป็นที่พัก ทีนี้มันเลยตั้งว่า สร้างกุฏิๆแต่อะไร เราก็จะทำห้องข้างล่าง ต่อไปจะไม่ขึ้นข้างบนแล้วละ ขึ้นลำบาก ไม่เคยคิดนะ อยู่มาเท่าไรปี ตั้งแต่ ๒๕๐๕ จนมาถึงระยะนี้มันก็ปี (๔๕ ปี) เออ นั่นละ ปีนี้ มาปรากฏแล้วขึ้นไปกุฏิชั้นบนได้ขึ้นไปถึงพื้นแรกก็เหนื่อย พื้นที่สองหอบๆ เรื่อย พื้นที่สามที่สี่เลยจะสลบไสล พื้นที่ห้าตายอยู่ห้องนอน นี่จะทำที่พักข้างล่างเข้าเลยออกเลยไปเลย

วันนี้ก็ไม่สบายเป็นอยู่ในธาตุในชั้นธ ตั้งแต่ตื่นนอนมาลุกโซซัดโซเซ เดินไปข้างนอกก็เหมือนกัน ตั้งแต่ตื่นนอนลุกขึ้นโซซัดโซเซ วิงเวียน อย่างนั้นละคนแก่เวลามันจะเป็นมันบอกใครเมื่อไร มันเป็นของมัน เมื่อเข้าพอดตื่นนอนลุกโซซัดโซเซ มันจะหกล้ม เป็นอย่างนั้นละ จากนั้นเลยขึ้นรถเล็กไปดูอะไรต่ออะไรทางนั้นแล้วเข้ามา วันนี้ธาตุชั้นธ อ่อนมาก มีวิงเวียนมีอะไรรวมอยู่ทั้งหมด

นี่เราพูดเฉยๆ เราไม่เห็นยุ่งกับมัน มันจะวิงเวียนก็วิงเวียนไปซิ เราไม่เห็นว่าจะอะไร เดินลงจากกุฏิมาพอเดินลงมาวิงเวียนปั่นลุ่มตุ้มเลย แน่เป็นอย่างนั้น แต่มันสำคัญที่สติ มันวิงเวียนปั๊บปั๊บหมุน ล้มลง คว่าต้นไม้ได้ไม่ลงแรง มือคว่าต้นไม้เล็กๆ ต้นเกือบเท่านี้แหละจับ ยับยั้งไว้ได้ ไม่รุนแรง บทเวลามันจะเป็นวิงเวียนปั๊บเดียวเท่านั้นลงเลย

แต่ว่าสติมันดีเท่านั้น พูดเรื่องสตินี้พูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีเวลาเปลอเลย ว่าอย่างนั้นนะ มันเป็นหลักธรรมชาติของจิตดวงนี้ เผลออะไรไม่เคยมี เรียกว่ามันเต็มของมันอยู่ในจิตนั่นละ จะว่าพร้อมหรือไม่พร้อมมันจะได้ถามกันอีกนะ มันเต็มอยู่ตลอดอยู่ในหัวใจนี้ นี่ก็จากการบำเพ็ญภาวนาจะเป็นอะไรไป บำเพ็ญภาวนามาตั้ง

ล้มลุกคลุกคลานเรื่อยมาๆ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายที่วัดตอธรรมเจดีย์ มันก็มาตัดสินกันลงประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม

จากนั้นมาสติกับจิตก็บรรจบเป็นอันเดียวกัน เป็นหลักธรรมชาติ คือประเภทธรรมชาติ ถ้าว่าธรรมชาติภายในจิตนี้สนิท พอจิตออกไปแล้วก็ไปเป็นธรรมชาติล้วนๆ จิตดวงนั้น เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่มีคำว่าจิตสูญ ตายแล้วสูญไม่มี พอตายแล้วจิตก็เป็นธรรมชาติไปเลย การฝึกตนเราก็ได้ฝึกเต็มกำลังความสามารถ ตั้งแต่เริ่มไปบวชที่แรก เราก็ไม่ล้ม เริ่มออกไปบวชที่แรก

พอขึ้นมาจากวัดร้างแต่ก่อน ทางบ้านนิมนต์ท่านพระครูมาทำบุญบ้านตาด พอตายบ่าท่านจะกลับ พอก็มาจากท่านพระครู เราเตรียมพร้อมแล้วจะออกไปบวช บอกว่าท่านพระครูท่านเตรียมพร้อมไว้แล้ว เราก็เตรียมจะลุก แม่ก็มานั่งบ๊ีบเลย แม่จะพูดนะ อย่างอื่นอย่างใดแม่ไม่มีที่ต้องติ บอกตรงๆ แม่ตายใจทุกอย่างสำหรับลูกคนนี้ แม่ไม่มีที่ต้องติ แต่ที่แม่วิตกวิจารณ์มากที่สุดก็คือการนอนนะลูกนอนนี่เหมือนตาย ว่าอย่างนั้น

เวลาบวชแล้วหมู่เพื่อนไปบิดบาทในบ้านในเมืองที่ไหนกลับมา แล้วไปปลุกท่านบัวมาฉันทันท์ อย่านำให้แม่ได้ยินนะ แม่จะเอาหัวมุดดินเลย แม่วิตกจะตาย แต่แม่ไม่รู้เรื่องภายในใจของเรา คือถ้าเราได้สั่งแม่ว่าพรุ่งนี้เช้าจะไปธุระอะไรแต่เช้าให้แม่ปลุกหน่อย พอแม่รับทราบแล้วที่นี้ทอตุระนะว่าแม่ทราบแล้ว ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง นี่ก็เหมือนว่าตายทั้งเป็น ไม่มีที่จะลุกเอง คือทอตุระ ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง มือสะกิดนิ้วเท้าตีตึงไปเลย

ส่วนพี่ชายบอกแม่ แต่ถึงเวลาเขาตื่นแล้วเขาไปของเขาเองก็มี ไม่ต้องได้ปลุกเรานี้ต้องทุกครั้ง เพราะอะไร แม่ไม่รู้ความภายในของเรา คือเราทอตุระว่าได้บอกแม่แล้ว ถึงเวลาแม่ก็มาปลุกเอง ที่นี้ก็เอาตายเข้าว่าเลย แม่วิตกกับการนอนของเรา เราไม่บอกละ พอออกจากบ้านไปถึงวัดเท่านั้นละสอนตนทันทีเลย แต่เราสอนเด็ดขาดนะ สอนเจ้าของก็แบบเดียวกัน คนอื่นยังสอนย่อหย่อนกว่านี้ สอนเจ้าของเอาเด็ดขาดเลย ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้น

ที่นี้แม่ไม่ได้มาปลุกนะ เราต้องเป็นตัวของเราทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่นั้นมาพัตินนอนตีตึงๆ เลย นอนนี่เหมือนแม่เนื้อตั้นนายพราน ตีตึงเลยนอน เป็นเวลา ๑๘ พรรษาตั้งแต่เข้าภาค ถึง ๑๘ พรรษา ทุกสิ่งทุกอย่างก็ผ่านไปหมดแล้ว ก็เลิกกับหัวใจก็ฟัดขาดสะบั้นลงไปตั้งแต่พรรษา ๑๖ แล้วไปถึงพรรษา ๑๘ มารำพึง เออ การฝึกตนเองเรานี้ก็ได้ฝึกเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีที่ต้องติในการฝึกตน

ที่นี้พรรษา ๑๖ เรื่องราวก็ผ่านไปเรียบริ้อยแล้ว ถึงพรรษา ๑๘ การตื่นนอน ตื่นแต่ก่อนตื่นเรื่องของนักรบยกให้ คือนักรบตื่นติดฝิ่งๆ เลย ที่นี้อะไรๆ ก็ผ่านไปหมดแล้วให้ตื่นนอนเป็นธรรมดา รู้สึกทางเรียบริ้อยแล้วค่อยลุกไปด้วยความมีสติธรรมดา สอนเจ้าของ แม่เขื่อนั้นพอรู้สึกพับติดเลยนะ ติดเลย มันเคย เคยฝีกนาน มันจึงฝึกได้ พอตื่นนี้ติดฝิ่งเลย นี่ความฝึกเจ้าของฝีกอย่างนั้น

พรรษา ๑๘ จึงฝึกใหม่ ตั้งแต่ไปบวชถึงพรรษา ๑๖ ก็เลิกกับจิตกับธรรมพัดกัน ๑๖ ปีขาดสะบั้นลงไป พรรษา ๑๘ ได้พลิกการหลับการนอนเสียใหม่ อย่างนั้นแหละ แต่อย่างนั้นมันยังติดก่อนนะ พอรู้สึกติดฝิ่งๆ เลย นี่ละการฝึกเราเราฝีกมาอย่างนั้นเป็นต้นมาเลย เราได้พิจารณาย้อนหลังไม่ได้มีที่ต่องติการฝีกฝนเจ้าของ เรื่องศีลเรื่องธรรมทุกอย่างเรียบริ้อยสมบูรณ์แบบ พรรษา ๑๘ จึงได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงการนอนเสียใหม่ พอนอนรู้สึกทิวทางเรียบริ้อยแล้วค่อยลุกขึ้นมา ด้วยความมีสติงามตามใจธรรมดา

พรรษา ๑๘ เปลี่ยนการนอนใหม่ ตั้งแต่พรรษานี้ไปถึงพรรษา ๑๘ เหมือนแม่เนื้อตื่นนายพราน พอตื่นนอนติดฝิ่งๆ ตลอด จากนั้นมาแล้วก็ปล่อยละ ตั้งแต่พรรษา ๑๘ ฝีกเจ้าของฝีกการนอนให้ตื่นขึ้นธรรมดา อย่าให้ตื่นขึ้นแบบนักรบ คือนักรบนี้พอตื่นติดฝิ่งเลย นักรบเป็นอย่างนั้น นี่เราก็คือมาอย่างนั้น ถึง ๑๘ ปี แบบนักรบ พอจากนั้นก็ฝีกใหม่

ที่นี้พอฝึกได้แล้วทุกวันนี้พอตื่นขึ้นมาพลิกทางนี้ ตื่นขึ้นมาแล้วพลิกทางนี้ ถึงเวลาห่มเพื่อนปลุกมาฉันจ้งหัน เรียกว่าฝึกได้ว่อย่างนั้นเลย มันฝึกได้อย่างนั้นแล้ว ห่มเพื่อนปลุกมาฉันจ้งหันแล้วทุกวันนี้ เรียกว่าฝึกได้ แต่ก่อนฝีกอย่างนั้น ตอนนี้ฝีกแบบนี้ให้ได้ทุกแบบ ไม่ให้ผ่านพ้นการฝีกของเราไปได้ เพราะฉะนั้นการฝีกตัวเองจึงไม่มีที่ต่องติ การฝีกของเราอย่างนั้นจริงๆ เอาจริงเอาจ้งมากทุกอย่าง ว่าอะไรเป็นอันนั้นๆ ขาดสะบั้นๆ ไปเลย ไม่มีอ่อนแอท้อแท้ ถ้าลงตัดสินใจลงตรงไหนแล้วขาดสะบั้นไปเลยเจ้าของเองก็แก้ไม่ได้ เหตุผลที่ว่าลงแล้วนะ ถ้าเหตุผลเจ้าของเองไม่เห็นอกว่าเหตุผลที่ตั้งไว้ก่อนแล้วแก้ไม่ได้ ต้องให้เป็นไปตามนั้น ถ้าเหตุผลเจ้าของตั้งขึ้นมาใหม่เห็นอกว่าแล้วก็แก้ได้ เป็นอย่างนั้นความสัตย์ความจริง

การฝีกนี้ได้ฝีกมาทุกแบบตั้งแต่เข้าบวช แต่ก่อนไม่ได้ฝีก ตั้งแต่เป็นฆราวาสญาติโยมไม่เคยฝีก พอไปบวชที่นี้ก็พลิกแพลงเป็นใหม่หมดเลย เป็นชีวิตของพระไปเลย ของธรรมของวินัยไปเรื่อยตั้งแต่วันบวชมาจนกระทั่งบัดนี้ ชีวิตเปลี่ยนจากสภาพแห่งความเป็นฆราวาสมาเป็นพระร้อยเปอร์เซ็นต์ตลอด อะไรที่เคยที่ปฏิบัติมามั่น

ขัดข้องต่อธรรมวินัยของนักบวชต้องแก้ทันทีเลย แก่ๆ ตอนมาแก้กิเลสนี้มันยากนะ แก่ นิสัยเจ้าของอะไรๆ แก้ได้ๆ แต่มาแก้กิเลสนี้ โอ ไมใช่ของเล่นนะแก้กิเลส

ตั้งแต่บวชมา ๑๖ พรรษา วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นี้ละวันแก้กิเลสขาดสะบั้น ลงจากหัวใจ เป็นฟ้าดินถล่มวันนั้นเอง วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้นวันแก้กิเลสขาด สะบั้นไปจากใจ ไม่มีอะไรๆ เหลือเลยจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ก็ไม่ได้คาดได้คิดว่าตายแล้ว จะไปเกิดไหนไปยังใงมายังใง สถานที่อยู่ที่ไปไม่มี ขาดไปหมดจากสมมุติทั้งปวง ไม่มี อะไรเหลือภายในใจ ก็เหลือแต่กิริยามารยาท กิริยามารยาทมันอยู่ในสมมุติ อยู่ในโลก ธรรม มีดีมีชมได้เป็นธรรมดา สำหรับจิตผ่านหมดแล้ว ไม่มีที่ตำหนิติเตียนตรงไหน พอแล้วด้วยความอัศจรรย์

นั่นละการฝึกจิตฝึกใจให้ถึงขั้นอัศจรรย์ พอแล้วด้วยความอัศจรรย์ ที่นี้จะไปแก้ อะไรอีก ไม่มีทางแก้แล้ว หมด แต่กิริยาอาการนี้จะต้องแก้เปลี่ยนแปลงไปตาม สถานที่-บุคคล-สังคม นิยมอย่างไรก็แก้ไปเรื่องธรรมดา ส่วนใจกับกิเลสไม่ได้แก้กัน อีกเมื่อขาดออกไปแล้ว อกุปฺปา เม วิมุตติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้ว พระพุทธเจ้าแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า อันนี้ก็ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบแล้ว เหมือนกัน เราไม่ได้วิตรอยพระพุทธเจ้านะ เอาธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนตนจนได้ผล แล้วกราบทูลท่าน พุดง่าย ๆ ว่าผลได้อย่างนี้

ที่นี้เวลามันแก่เข้ามา มาอยู่กับหมู่กับเพื่อนต้องใช้แบบหุหนวกตาบอดนะ เรา พุดจริง ๆ ถ้าดูสายตาของคนทั้งหลายดูก็ว่างามตาอยู่ดูพระดูเณรในวัดนี้ เราเองถ้าจะดู แบบโลกเขาดูก็งามตาอยู่ตลอด แต่ดูแบบธรรมภายในจิตใจเป็นอย่างไร มันเชื่อช่าหรือ ว่ามีสติ ตั้งทำตั้งทางอย่างไรบ้าง นักรบต้องเป็นผู้มีสติติดตัวตลอด นั้น เอาตรงนั้น การฆ่ากิเลสฆ่าแบบนั้น เพียงธรรมดากิริยานี้ฆ่าไม่ได้ฆ่ากิเลส ต้องเอาสติเข้าไปฆ่า

นี่ก็พูดได้อย่างชัดเจนให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ในผลงานของตัวที่ปฏิบัติตั้งแต่เริ่ม บวชเป็นพระมา นั่นละเปลี่ยนแปลงชีวิตความประพฤติทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรขัดข้องต่อ ความเป็นนักบวชต่อธรรมวินัยตัดขาดหมด เอาชีวิตของพระมาใช้ตั้งแต่วันบวช จนกระทั่งปัจจุบันนี้ ชีวิตของฆราวาสที่เคยใช้มานั้นปิดออกๆ เพราะขัดข้องต่อธรรม วินัยขัดข้องต่อเพศของนักบวชแก้ให้หมด ให้เหลือแต่เพศของนักบวช การประพฤติตัว ปฏิบัติตามเพศของนักบวชเรื่อยมาจนชิน

มันชินเป็นอย่างไร เราเดินไปนี่ะคือความชิน ถ้าธรรมดามันเหยียบตะปไปเลย สัตว์ตัวใดก็ตามเป็นมดเป็นแมลง ที่เราไม่ได้ฝึกนะมันเหยียบตะปไปเลย ที่นี้ชีวิตของ ความเป็นพระมันเคยต่อการให้อภัยสัตว์ ขาดไปหมดเลยเรื่องการฆ่าสัตว์ด้วยเจตนา นี้ เราไม่เคยมีตั้งแต่บวชมาที่ฆ่าสัตว์ จะตัวเล็กขนาดไหนก็ตามที่เราจะเจตนาฆ่ามัน มี

เจตนาไม่มี ส่วนความผิดพลาดเหยียบมันไปข้างเป็นธรรมดา แต่ที่จะเป็นไปด้วยความจงใจไม่มี นี่ละการฝึก ที่นี้พอเดินลงไปจะเหยียบมดนะ ก้าวลงไปกำลังจะเหยียบมดโดดฝั่งเลยนะ มันไม่เหยียบ กำลังก้าวลงไปจะไปเหยียบมดพอเห็นป้านี้โดดไป ข้ามไม่เหยียบ มันเป็นนิสัยอย่างนั้นแล้ว

แล้วการฝึกมากก็เป็นทีพอใจ ให้พี่น้องทั้งหลายเอาไปเป็นคตินะ เราบวชมาในชาตินี้ได้ทำประโยชน์ ส่วนเราก็เต็มเหนี่ยว หหมดทุกสิ่งทุกอย่างที่เราจะแก้ คำว่ามลทินที่จะเป็นเชื้อต่อโยงของวิญญูะไม่มีในจิต ขาดสะบันไปหมดเรียบริ้อยแล้ว ที่นี้ก็นำธรรมนั้นมาสอนพอเป็นคติเครื่องเตือนใจได้ (เสียงสัญญาณกันขโมยรถดังขึ้น) มันมีทุกแบบวัดนี้ พุดก็เลยขาดนิทานไป ไม่ทราบพุดเรื่องอะไร อันนั้นแก๊ก ๆ ขึ้นก็เลยตัด ลืมแล้ว พุดเรื่องอะไร เรื่องการฝึกอย่างนั้นละฝึกได้

ธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนโลกสอนได้พระองค์จึงนำมาสอน ศาสดาของโลกสอนโลกได้ พระพุทธเจ้าเป็นอันดับแรก อันดับสองก็พระสาวกที่ฝึกได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ๆ เป็นผู้สิ้นกิเลส คำว่าสาวกสิ้นกิเลสเรียบริ้อยแล้ว ที่นี้นำมาฝึกเจ้าของก็หายสงสัย ไม่มีที่ต้องตีว่าเรายังบกพร่องตรงไหนในจิตของเรา ยังไม่บริสุทธิ์ตรงไหนไม่มี อยู่อย่างนั้นจะพุดถึงว่าสว่างมดตลอดเวลาก็ไม่ผิด เพราะจิตดวงนี้มันจ้อยอยู่ตลอดเวลาในหัวอก เดินไปไหนนั่งนอนมันเป็นอย่างนั้นอยู่โดยหลักธรรมชาติของมัน จะเดินจะเห็นไปไหนเจ้าของจะโซซัดโซเซไปตามวัยก็ตามแต่อันนั้นไม่เป็น สง่าอยู่ภายในจิต

ฟังเอานะนี้ ผลของการปฏิบัติฝึกหัดตนเป็นอย่างนั้น ภายในมันสง่าอยู่จนตลอดเวลา ที่นี้ตายแล้วจะไปเกิดไหนมันบอกชัด ๆ แล้ว นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ตั้งแต่ต่อไปเราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว บอกชัดเจน สิ่งที่ทำให้เกิดคืออะไร ก็คือกิเลส กิเลสขาดสะบันลงแล้วอะไรจะมาทำให้เกิดอีก ไม่เกิดแล้วจะไปไหนไม่สงสัย สนฺทิฏฺฐิโก คือผลงานของตนสมบูรณ์แล้ว ไม่เป็นกังวลที่จะไปเกิดไปตายที่ไหนอีกแล้ว นั้นเรียกว่า สนฺทิฏฺฐิโก ผลงานสมบูรณ์แล้ว ไม่ต้องไปเกิดไปตายที่ไหนอีก

นี่ก็พุดได้อย่างชัด ๆ บอกว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราในการที่จะมาเกิดมาตายอีกต่อไป ในใจของเราถึงขั้นนั้นแล้ว พุดให้มันชัดเจน ฟังผู้ปฏิบัติ การพุดโกหกปกคลุมกันทั่วโลกทั่วสงสารเพลนเป็นบ้ากัน การพุดอรรถพุดธรรมนี้หาว่าโอ้อวดนะ พวกบ้าเป็นอย่างนั้น ของดีมันไม่เอา ถ้าเป็นของชั่วมันคว้ามบ ๆ ลิงร้อยตัวสู้ไม่ได้

นี่เรากำลังพุดธรรมจากผลงานที่เราปฏิบัติมาได้เต็มหัวใจแล้ว เราไม่มีอะไรสงสัยในโลกอันนี้ วิญญูะเกิดมาตายมาพอแล้ว คราวนี้จะไม่มาเกิดมาตายอีกด้วยความบริสุทธิ์ ที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อย่างไร เดินตามร่องรอยที่ศาสดาสอนไว้ได้เต็มทีอย่างนั้นนะใจ จึงหมดเรื่องภพเรื่องชาติที่จะมาเกิดมาตายที่ไหนอีก หายสงสัยในจิต

ดวงนี้ จึงว่า นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว ตั้งแต่นี้ต่อไปจะไม่กลับมาเกิดตายกองกันอยู่อีก นี่ละ การประพฤติปฏิบัติฝึกหัดตนเป็นอย่างนี้ผลงาน

สำหรับกิริยาภายนอกนั้นเป็นสมมุติด้วยกัน ธาตุชั้นกิริยาอาการเคลื่อนไหวไป มามันเป็นสมมุติด้วยกัน มันอยู่ในสนามแห่งโลกธรรม ๘ ตำนินิตีเตยนชมได้อันนี้ละ แต่ธรรมชาตินั้นเหนือแล้ว หมด อย่างพระสารีบุตรท่านเป็นพระอรหันต์แล้ว เป็นสาวก ข้างขวาของพระพุทธเจ้าแล้ว นิสัยท่านเคยเป็นลิงมาแต่ก่อน ท่านคิดสนุก สนุกในชั้นนี้ นะ ไม่ได้สนุกในจิต ท่านสนุกในชั้นของท่าน

พอข้ามคลองเล็ก ๆ ท่านโดดข้ามทางนั้นแล้วโดดข้ามมาทางนี้ บรรดาพระ ทั้งหลายที่เดินตามหลังยกโทษท่าน เอ๊ ทำไมพระสารีบุตรก็ว่าเป็นทั้งพระอรหันต์ด้วย เป็นทั้งอัครสาวกข้างขวาด้วย แล้วทำไมจึงมาทำตัวเหมือนลิง ว่าอย่างนั้นนะ พระสงฆ์ ทั้งหลายยกโทษพระสารีบุตร ท่านคิดสนุกในชั้นของท่านต่างหากนะ ไม่ได้เป็นในจิต คิดสนุกในชั้นที่เป็นนิสัยเดิมมาตั้งแต่เป็นลิงเข้าใจใหม่ โดดข้ามนั้น โดดข้ามมานี้

พระยกโทษท่าน ไปก็ไปฟ้องพระพุทธเจ้า นั่นมีพระพุทธเจ้าตัดสินให้ไม่มีอะไร อย่างพวกเราทุกวันนี้ไม่มีใครตัดสินให้ คดีมันก็ค้างอยู่ตลอดไปละ พระพุทธเจ้าตัดสิน ให้ขาดสะบั้นไปเลย ไปฟ้องว่าพระสารีบุตรมาทำอย่างนั้นๆ ทำตัวเหมือนลิง ว่าอย่าง นั้นนะ ฟังว่าดูไปฉันทมาหรือไปอะไรมา เราจำได้ตั้งแต่ท่านโดดกลับไปกลับมาเป็นนิสัย ที่ท่านเคยเป็นลิงแต่ก่อนมา แล้วไปฟ้องพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ทรงรื้ออดีตชาติของ ท่านมาให้ฟัง พระก็หายสงสัย

คือเป็นแต่ชั้นที่มีนิสัยติดมาเท่านั้นที่แสดงอย่างนั้น ความบริสุทธิ์เต็มที่แล้วนั้น ความบริสุทธิ์ไม่มีอะไรจะตำหนิ ในสามแดนโลกธาตุผ่านหมดแล้ว ส่วนธาตุชั้นหรือ กิริยาอาการนี้อยู่ในวงสมมุติก็ต้องถูกตำหนิตามเป็นธรรมดาละ

(กิเลสอัสวะกับอวิชชาเป็นไวพจน์กันได้ไหมคะ) ไม่ทราบอะไรละ ไปหามาจาก ไหนก็ไปพิจารณาเถอะ เรามันเรียนน้อยไม่รู้ อวิชชาปุจฺยา สงฺขารา ก็มีอันเดียวละ เป็นตัวเหตุ พออวิชชาขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้ว สงฺขารา อะไรๆ ไม่มี ถ้าจะพูดถึง ชั้นที่คิดที่ปรุงนี่ก็เป็นชั้นล้วนๆ ไปเสีย ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความบริสุทธิ์ล้วนๆ ไปเสีย เมื่อกิเลสสิ้นจากใจแล้ว

ถ้ากิเลสยังมีอยู่ชั้นเป็นพิษตลอด เป็นคุณตลอด ทำให้เป็นคุณเป็น ทำให้เป็น พิษเป็น ถ้าจิตสิ้นกิเลสแล้วชั้นก็เป็นชั้นล้วนๆ ไป กิริยาอย่างพระสารีบุตรโดดข้าม คลองเล็ก ๆ นั้นชั้นล้วนๆ จิตของท่านบริสุทธิ์แล้ว นิสัยเดิมที่ท่านเคยเป็นลิงมันติดอยู่ ในนั้น ท่านโดดข้ามไปข้ามมา คิดสนุกในชั้นเฉยๆ ไม่ได้สนุกในจิต สนุกในนิสัยของ ชั้น เป็นอย่างนั้นละ เอาละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ